

Valea Plopului, un loc sub soare cu portile deschise

Mariana Rânduroi, Gândul, 09.08.2006

În 1979, Nicolae Tănase terminase Institutul Teologic și a fost numit preot-paroh în Valea Plopului, un sătuc prahovean ce se afla la 16 km de Vălenii de Munte. Cunoștea locul și îi era drag, satul lui natal, Nucșoara, fiind în apropiere. Cunoștea oamenii, îi știa cinstiți, muncitori și cu credință în Dumnezeu. Ce nu știa încă era că el urma să fie preot într-un sat fără biserică. Cutremurul din 1977 o pusese la pământ.

Construcția socialismului, nu a lăcașelor de cult

Politica acelor vremuri, sesizase Nicolae Tănase, era una vicleană. Nu părea a fi un comunism dur, cu reguli radicale. Credința în Dumnezeu părea tolerată ca o slăbiciune de care oamenii nu se dezbataseră și, în plus, în acei ani se aștepta clauza națiunii celei mai favorizate, deci nimeni nu părea dispus să declanșeze vreun scandal pe o temă așa de sensibilă. Așa că tânărul preot nu a stat pe gânduri, s-a sfătuit cu oamenii și au hotărât: vor construi biserica... noaptea.

La adăpostul întinericului, sătenii, cu mic cu mare, au muncit la ridicarea Casei Domnului, însuflețiți de preot. Au venit diferiți inspectori și fără prea multă vlagă au încercat totuși să afle ce se întâmplă acolo, dar la lumina zilei, nimeni nu se vedea a fi răspunzător.

Biserica s-a ridicat impozantă. De teama scandalului, activiștii de partid au lăsat lucrurile “să curgă”. La sfârșit însă, cineva trebuia pedepsit pentru această cutezanță. Preotul a fost adus în fața instanței și s-a hotărât: nu va mai primi nici salariu și nici chiar alocația copiilor. Și așa s-a întâmplat, ani de-a rândul, singurul venit al familiei Tănase a fost salariul soției care lucra ca educatoare. Sătenii însă au înțeles în acele timpuri că Dumnezeu le-a trimis un adevărat păstor și s-au strâns în jurul lui cu încredere și iubire.

Condiția umană în vremuri de restriște

În 1990, într-una din zile, se afla în București, pe stradă, în apropierea unui spital. Cineva l-a tras de mânecă și i-a spus cu privire îngrozită: “Simți miros de carne arsă? Aici ard copiii noștri, aici sunt uciși nenăscuții!” Era poetul Ioan Alexandru. Nu se cunoșteau, dar au rămas împreună până noaptea târziu și au discutat. Orânduirea comunistă cu toată perfidia ei căzuse, dar acum se petreceau lucruri îngrozitoare. Libertăți cu chipuri hâde apăreau, idoli și modele slute erau ridicate din noroi, ferestrele sufletului se îngustau și nu se vedea nici cerul și nici drumul spre Dumnezeu, viața părea că nu mai valorează doi bani. “Cu atâta ușurință oamenii stârpesc darul divin, menirea cu care fiecare prunc vine, poate în nebunia asta au împiedicat venirea pe lume a unui om care ar fi descoperit leacul cancerului”. S-au spus vorbe cutremurătoare, adevăruri.

Au urmat ani în care, alături de Ioan Alexandru și alți oameni ca ei, părintele Nicolae Tănase a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a reinstaura legile Domnului și ale firii, a întors din drum ratăciții și a restaurat suflete urâte.

Pro Vita pentru născuți și nenăscuți

Trebuia însă făcut ceva concret, lupta împotriva avortului cerea și un sprijin practic, asistență maternală, copiii veneau pe lume, dar în unele cazuri nu erau așteptați de nimeni. Multe femei

și-ar fi urmat instinctul și iubirea maternă dacă cineva le-ar fi deschis o ușă și le-ar fi primit acolo.

Așa a apărut, în 1994, Asociația “Pro-Vita pentru născuți și nenăscuți”. În acel timp, preotul Nicolae Tănase nu cunoștea termenii “asistent maternal” sau “plasament”. Își cunoștea însă enoriașii din Valea Plopului și a știut că poate conta pe ei. În dorința de a dăruii copiilor rezultați în urma renunțării la avort un mediu normal, sănătos, de familie, el i-a încredințat unor familii din sat. Acestea i-au primit ca pe copiii lor, dispuși să-i îngrijească până când mamele își vor rezolva problemele personale sau cât o vrea Domnul. Alt sat vecin, Valea Screzii, s-a alăturat în această activitate, și acum 19 familii cu credință în Dumnezeu și în dorința de mai bine pentru cei năpăstuiți înconjoară cu dragoste 57 de copii.

Marea familie din Valea Plopului

Tinere care urmau să devină mame s-au aflat în impas: ca urmare a greșelii savârșite, familiile le-au alungat. S-au văzut dintr-o dată singure și fără nici un ajutor într-un moment atât de delicat. Au aflat de părintele Nicolae Tanase și și-au îndreptat pașii către Valea Plopului cu speranța abia pâlând. Au găsit aici mai mult decât au sperat: un loc curat, confortabil, înțelegere și căldură, un loc în care nimeni nu le acuza. Termenul pe care au fost adăpostite s-a prelungit după caz până când într-adevăr mămica și copilul și-au făcut un rost.

Alți copii ocrotiți de Pro Vita provin din centrele de plasament. Copii mici pentru care s-a încercat evitarea menținerii lor în căminele de stat, știut fiind că acest mediu nu poate aduce bucurie în sufletul unui copil. Au fost aduși aici și s-au integrat în marea familie a părintelui Tănase.

Viața lor este acum una normală, merg la grădinița din sat, se mai ceartă pe jucării, poate în grabă își mai încălță pantofiorii invers, dar iubesc și știu sigur că sunt iubiți și ocrotiți. Au aici și frați mai mari, copii de școală, ei au teme de făcut și treabă prin casă, dar își găsesc timp să se joace și cu prichindeii sau chiar să le picteze pereții camerelor.

Și mai sunt aici, sub ocrotirea părintelui Tănase, tineri care au crescut în orfelinatelor din țară, dar care, o dată cu împlinirea vârstei de 18 ani, au fost aruncați pur și simplu în stradă. Așa s-a întâmplat cu câteva tinere, chiar în perioada de început a asociației Pro Vita. Fără nici o perspectivă, fără un ban, fără un sfat, s-au trezit sub cerul liber. Dezorientate, ținta lor a fost Gara de Nord din București. Au dormit câteva nopți pe cartoane. Au mâncat resturi aruncate la gunoi și au încercat să se piardă în întuneric. Un creștin le-a văzut totuși și le-a vorbit despre Valea Plopului, și-au îndreptat pașii către acolo, în aparență ca într-o nouă aventură, în realitate cu speranța că totuși viața poate fi altfel. S-au convins. Au găsit o mână întinsă cu dragoste și onestitate. Nu le-a fost ușor să se integreze, după cât de puțin li se oferise până acum, încrederea lor era șubrezită. Apoi felul în care trăiseră până atunci, nimeni nu avusese grijă de ele și nici ele nu erau obișnuite să țină cont de alții. Principii creștine, Dumnezeu, totul fusese departe, păcatul și mizeria, supraviețuirea, asta le era cunoscut. Nu a fost ușor pentru nimeni, dar cu răbdare și înconjurat permanent cu căldură, inimile s-au deschis spre lumină. Fetele au învățat să trăiască în familie, să-și iubească și să-și respecte aproapele. Cu timpul, unele au plecat și și-au întemeiat propriile familii, altele au rămas și în zilele noastre în “tabără”, devenind ajutoare de nădejde ale acestei mici comunități. Au grijă de cei mici, îi ajută pe școlari la lecții, gătesc, fac cumpărături, merg la slujbă la biserică, citesc, fac glume și râd cu inima ușoară a unei vieți tihnite. Necazurile lor s-au pierdut, acum au o familie gata să

le ocrotească, o familie care le-a acordat credit și a avut dreptate să îndepărteze leștii și să scoată la lumină omul bun din ele.

Un loc sub soare cu porțile deschise

În toate aceste cazuri, părintele Tănase ca și ceilalți colaboratori, părintele George Mitrache, cel care are și funcția de asistent social, părintele Cristian Manu, parohul taberei, și directorul coordonator, Tatiana Samoilă, au trebuit să țină cont de cauze ca determinante ale efectului. Fiecare copil și fiecare mămică aveau istoria lor. Nu exista o soluție general-valabilă. Unul părea închis etanș în necazul lui, altul părea gata să întindă mâna. Și scopul nu era neapărat să se ofere o soluție locativă, ci să se vindece sufletul și să se întremeze, astfel încât să-și găsească echilibrul și soluții proprii, să se poată urma calea cea bună, creștinească. S-a căutat integrarea copiilor în familie, s-a căutat stingerea conflictelor generate de sarcinile nedorite, s-au cultivat iertarea și dragostea în inimile urgisite.

În unele situații, lucrurile s-au remediat mai repede, altele au fost însă de nerezolvat. Asta a generat o nevoie de spațiu din ce în ce mai mare.

Atât la Valea Plopului, cât și la Valea Screzii s-a construit și se construiește. Ba s-au închiriat și case bătrânești în coama dealului. Acolo locuiesc mame și copii alungați de familiile lor. Au în jurul casei un petec de pământ, unde femeile și-au cultivat legume și flori. Departe de oamenii care le-au stricat viața, își construiesc aici normalitatea cu sprijinul Asociației Pro Vita și își învață copiii să fie buni.

Nevoile asociației au venit una după alta și din fericire s-au găsit și soluții. Numărul asistaților este acum de peste 200. Asta înseamnă spațiu, hrană, personal angajat, bani. Tot ca într-o familie s-au căutat mijloacele cele mai la îndemână, autogospodărirea pe cât posibil. S-a construit o brutărie, se cultivă pământul, se cresc animale și astfel strictul necesar este asigurat. Apoi, asociația mai are și prieteni fideli, în general oameni simpli, dar care din puținul lor au oferit cu drag cât au putut: haine, rechizite, jucării sau cărți. Și sprijinul sătenilor din cele două sate, Valea Plopului și Valea Screzii, a fost constant. Oamenii au venit și au ajutat tot timpul. Au muncit voluntar, pentru că au rămas alături de omul care le-a construit biserica noaptea, cel care nici acum nu se poate opri din încercarea de a îndrepta lumea.

Părintele Nicolae Tănase pare nemulțumit. I se pare că nu a făcut lucrurile cum trebuia, nu a avut un plan, nu s-a organizat bine. Uită că nu a avut răgazul în toți acești ani să-și facă planuri. Nu a făcut decât să lase ușa deschisă și speranța aprinsă și lucrurile s-au mișcat cu repeziciune.

Nu a avut timp nici să fie surprins, în fiecare zi un alt copil a venit înlăcrimat în pragul lui, o altă mămică rătăcită și disperată i-a cerut adăpost. În fiecare zi un suflet a trebuit mângâiat, în fiecare zi a trebuit să împartă pâine și învățătură creștinească.